

C96 – BRU5

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

3 februari 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de verfransing van de voetbalclubs in de Vlaamse Rand

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Donderdag 3 februari 2005

Voorzitter: De heer Luk Van Nieuwenhuysen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 09.58 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Frank Vandembroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de verfransing van de voetbalclubs in de Vlaamse Rand

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gatz tot de heer Vandembroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de verfransing van de voetbalclubs in de Vlaamse Rand.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, sport is tof; sport brengt mensen bij elkaar; sport zorgt voor een goede integratie. Het zijn allemaal waarheden als een koe, die ik graag onderschrijf. Ik ben allicht ook niet de enige.

In de Vlaamse Rand rond de hoofdstad is er echter ook een keerzijde aan de medaille. Ik wil het specifiek hebben over de voetbalwereld, niet als een metafoor voor de sport in het algemeen, maar omdat het een sport is die vrij veel mensen mobiliseert. Over andere sporttakken spreek ik me nu niet uit.

In die voetbalwereld is duidelijk een verfransing merkbaar van clubs in de onmiddellijke omgeving van Brussel, pakweg tot op 5 kilometer van de westgrens. Het gaat dan om clubs die 10 tot 15 jaar geleden nog voor minstens 80 percent uit Vlaamse inboorlingen bestonden en waar nu vaak 50 per-

cent of meer Franstaligen lid zijn. Het bestuur van deze clubs bestaat vaak wel nog uit geboren en getogen Nederlandstalige inwoners van deze gemeenten, maar dat is het dan ook. Nu hebben we hier te maken met een complex sociologisch verdringingsproces, maar dat betekent nog niet dat we ons bij alle implicaties daarvan zomaar moeten neerleggen. In feite werkt het proces als volgt.

Door internationale migratie die zich doorgaans voornamelijk manifesteert in de Brusselse binnenstad, de vijfhoek, de kanaalzone, enzovoort, is er een zekere druk op de grotendeels autochtone bevolking die in de Brusselse buitengemeenten woont, maar dus nog steeds binnen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Die bevolking weegt op haar beurt op de inwoners van de Vlaamse Rand. Dit proces zien we in de woonsector zeer duidelijk en het is nauw verweven met de problematiek van de stadsvlucht. Het is ook geen typisch Brussels fenomeen.

In voetbaltermen betekent dit dat de allochtone Brusselse bevolking in toenemende mate gaat sporten op de Brusselse voetbalterreinen in de buurt van de Ring, nog steeds binnen het hoofdstedelijke gewest, op een vijftal kilometer van waar ze eigenlijk wonen. Dat is niet onlogisch want in de buurten waar ze wonen, is er zoals bekend op een beetje kleinschalige buurtsportinfrastructuur na, bijna geen enkel voetbalveld te bekennen. Op hun beurt gaan de autochtone, grotendeels Franstalige Brusselselaars die niet ver van de Rand wonen, een vijftal kilometer verder bij een Vlaamse sportclub voetballen. De Vlaamse inwoners van de Rand gaan dan weer vijf kilometer verderop in hun gemeente voetballen, hoewel ze soms op enkele honderden meters van een voetbalveld wonen, maar waar volgens hen 'te veel Franstaligen' komen. Zo ontstaat er een vicieuze voetbalcirkel.

Gatz

Dit is een subtiel proces dat statistisch slechts te detecteren is na een periode van 10 tot 15 jaar. Het proces is ook moeilijk te stoppen. Het kan hoogstens in goede banen geleid worden.

Volgens mij kunnen er beleidsmatig twee dingen gebeuren. Het eerste is een open deur: er moeten meer voetbalvelden komen in Brussel, en dan vooral in de binnenstad. Dit is de verantwoordelijkheid van de Brusselse regering en de gemeenten, maar iedereen begrijpt dat het niet zomaar haalbaar is. Er is in de binnengemeenten niet meteen veel grond voor sport of voor gelijk welke andere functie beschikbaar. De tweede optie is de Vlaamse voetbalclubs in de Rand beter te begeleiden om de toenemende druk van Franstalige kandidaat-voetballers – eigenlijk vooral voetballertjes – op te vangen.

Concreet bedoel ik hiermee het volgende. Ik ben van oordeel dat de gemiddelde trainer en het gemiddelde bestuurslid van een voetbalclub een verdienstelijke vrijwilliger is die wel wat van voetbal afweet, maar niet echt beslagen is op het vlak van bovengenoemde ‘communautaire’ toestanden. Dit is niet pejoratief bedoeld, want we mogen blij zijn dat er nog zoveel mensen zijn die in hun vrije tijd vrijwillig en vaak tegen niet meer dan een schamele onkostenvergoeding bereid zijn een ploegje of jeugd ploegje te trainen. Ze moeten daarvoor toch 2 tot 3 maal per week naar het voetbalveld komen. Ze kunnen het echter vaak alleen maar ondergaan dat er zoveel Franstalige voetballers in hun club komen sporten. Na enkele jaren vragen ze zich dan vertwijfeld af hoe het toch zo ver is gekomen. Ze begrijpen niet goed wat er aan de hand is.

De gemeenten hebben hierin een zekere verantwoordelijkheid. Een wakkere burgemeester of schepen van Sport uit de Rand zal de clubs hierover op gezette tijden aanspreken. Links en rechts gebeurt dat ook, maar verder gaat het meestal niet. Het helpt voor een tijdje, maar daarna zwakt het weer af. De minister bevoegd voor de Vlaamse Rand kan hierin een zekere rol spelen.

Mijnheer de minister, zou het niet aangewezen zijn vzw De Rand of een ander orgaan te vragen speciale aandacht voor verfransing via de sport te hebben, en bijvoorbeeld een brochure uit te werken? Dat klinkt weliswaar wat soft, maar het gaat erom, eventueel in samenwerking met scholen of andere

elementen van het sociaal weefsel van de buurt, aan de voetbalclubs tips te geven, een soort handleiding, om zo met Franstalige kandidaat-sporters om te gaan dat het Nederlandstalige karakter van de club er niet, of toch minder, onder lijdt.

Die tips kunnen onder meer gaan over afspraken over de voertaal bij de inschrijving, voor de sporters zelf, voor de ouders, op het veld, naast het veld, in de kantine, en over de taal waarin de trainingen plaatsvinden. Dat wordt in 90 percent van die clubs zeker niet besproken. Dan staan er jongetjes op het veld die geen Nederlands begrijpen, wat ertoe leidt dat de trainingen na enkele weken tweetalig zijn, en na enkele maanden alleen nog in het Frans doorgaan. Goede afspraken kunnen ook de trainers een houvast bieden.

Misschien schat niet iedereen het belang van deze vraag even hoog in, maar hoewel we niet alle aspecten van de verfransing naar onze hand kunnen zetten, hoeven we ze ook niet lijdzaam te ondergaan.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, sport is inderdaad een heel goed middel tot integratie, en tevens een middel om letterlijk op een speelse manier een andere taal te leren. Het zou zeker heel mooi zijn mochten Franstaligen via de Nederlandstalige voetbalclubs op zijn minst kennis maken met het Nederlands, en dan liefst met een wat uitgebreidere woordenschat dan 'offside', 'sliding' en dergelijke.

De vraag is inderdaad hoe we kunnen voorkomen dat het een omgekeerd effect heeft en dat er in de Vlaamse sportclubs na verloop van tijd voornamelijk of alleen nog Frans wordt gesproken. Het lijkt me zeker nuttig vzw De Rand te vragen welke mechanismen eventueel kunnen worden uitgewerkt om ervoor te zorgen dat de Franstaligen die daar komen sporten, van die gelegenheid gebruik maken om op een speelse manier het Nederlands te leren.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik dank de heer Gatz voor deze vraag. Dit fenomeen is moeilijk te

Demesmaeker

meten of in statistieken te gieten, maar iedereen voelt wel aan dat het een probleem is. Het zorgt voor een ongezonde wrevel, en voor een stuk vreemding ook.

Het probleem heeft inderdaad veel te maken met de onleefbaarheid in Brussel op velerlei gebied. We kunnen daar van hieruit weinig aan doen, maar de Rand is er wel het slachtoffer van. Het past in een sociologisch verdringingsproces dat inderdaad te zien is in de woonproblematiek, maar ook in de Vlaamse scholen in de brede Rand rond Brussel.

Het is inderdaad geen slecht idee vzw De Rand te vragen om een initiatief te nemen. De vraag is of we bijvoorbeeld ook niet van Bloso mogen verwachten dat ze een soort Randreflex hebben in hun beleid. De opdracht van Bloso is onder andere activiteiten van plaatselijke, provinciale en landelijke verenigingen en instanties te begeleiden, te coördineren en te stimuleren. Dan mogen we misschien ook wel verwachten dat ze specifiek in de Rand een soort toets inbouwen in hun beleid. Maar die vraag moeten we misschien stellen aan de minister van Sport.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, collega's, de vraag van de heer Gatz reikt verder dan op het eerste gezicht lijkt. Het voorbeeld van de voetbalclubs geeft inderdaad aan dat het fenomeen van de verdringing van de autochtone inwoners van de Vlaamse Rand op dit ogenblik nog steeds niet is stopgezet. Dat probleem doet zich al lang voor op de woningmarkt, en in het onderwijs steekt het de jongste jaren ook voor. Zelfs in het Nederlandstalig onderwijs worden we ermee geconfronteerd. In de sport doet die verdringing zich ook niet alleen voor in de voetbalclubs; het is ook bij de sportclubs een algemeen verschijnsel.

Het beleid van de Vlaamse Regering ten aanzien van de Rand is tot nu toe geweest sport in te schakelen als een middel om de integratie van Frans-taligen te bevorderen. We zien nu echter dat het omgekeerde zich voordoet. Het is typisch dat een aantal Franstaligen zich aansluiten bij een sportclub, en dat de Vlamingen zich daaraan aanpassen zodat de voertaal het Frans wordt. Dat beleid van de Vlaamse Regering is tot op vandaag nog niet zo geslaagd.

Mijnheer de minister, wat denkt de Vlaamse Regering daaraan te doen? Op dit ogenblik zijn er drie of vier deeltijdse medewerkers bij de vzw De Rand die vooral de sportclubs in de faciliteitengemeenten moeten begeleiden. In vijf van de zes randgemeenten houden er zich ook overlegorganen mee bezig, maar totnogtoe heeft dat allemaal weinig succes. Ook de suggestie van de heer Gatz is wel interessant, maar zal eigenlijk fundamenteel niets wijzigen.

In uw beleidsnota zegt u dat u samen met de functioneel bevoegde ministers zult bekijken hoe de clubs die zich willen laten begeleiden in de Vlaamse Rand, gesteund kunnen worden. De regering is nu al een half jaar bezig. Wat is de stand van zaken op dit vlak? Bent u al samen met de functioneel bevoegde minister aan het bekijken hoe die problematiek kan worden aangepakt?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, collega's, de analyse van de heer Gatz is grotendeels juist. Mijnheer Gatz, ik zeg 'grotendeels', niet omdat er iets onjuist aan zou zijn, maar omdat het fenomeen dat zich voordoet, bijzonder complex is, misschien nog complexer dan u in dit korte bestek kunt uiteenzetten. Ik ga eerst in op enkele elementen die u hebt aangereikt.

Er zijn aanzienlijk wat Brusselse clubs, maar hun aantal staat niet in verhouding tot het aantal jongeren en de meeste clubs beschikken over te weinig velden om alle jeugdspelers een plaats te kunnen bieden. Daarnaast hebben deze voetbalverenigingen ook niet voldoende middelen. De clubs uit de Vlaamse Rand daarentegen zijn weliswaar niet welgesteld, maar de jongere spelers in de Rand kunnen meestal toch rekenen op een betere ondersteuning en infrastructuur.

Ook het ruimtelijke aspect is van invloed op deze problematiek. Vele Brusselse gemeenten moeten om speelvelden te vinden uitwijken naar aanpalende gemeenten en zelfs naar Vlaamse randgemeenten. Ik verwijs hier onder meer naar het sportplein van de gemeente Sint-Gillis, dat zich bevindt in Anderlecht, op de grens met Sint-Pieters-Leeuw en Dilbeek.

Brusselse gemeenten die wel oog hebben voor de heilzame werking van sport, hebben vaak de mid-

Vandenbroucke

delen niet om hierop een voldoende antwoord te bieden. Rijkere Brusselse gemeenten zijn er ook, maar de onderlinge solidariteit is daar niet bijzonder groot. Die rijkere gemeenten hebben minder te lijden onder deze problematiek. Dit gegeven is niet nieuw en het gaat hier niet uitsluitend om voetbalvelden maar ook om kerkhoven, openbare parken, enzovoort.

We merken wel een inhaalbeweging in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, maar de achterstand is groot en niet altijd even overbrugbaar. In Vlaanderen hebben wij het voordeel dat de meesten onder ons kunnen voetballen in de eigen gemeente of in een aangrenzende gemeente. Aangezien Brusselaars zich sowieso al dienen te verplaatsen om een geschikte infrastructuur te bereiken, zijn zij ook vlugger geneigd om buiten de grenzen van hun eigen gemeente en gewest te gaan spelen.

Zoals de heer Gatz zei, is de oplossing die hier voor de hand ligt dat er meer voetbalvelden in Brussel moeten worden vrijgemaakt, en dan vooral in de binnenstad. Maar dit is de verantwoordelijkheid van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Brusselse gemeenten. Het is misschien ook weinig realistisch daarvan veel te verwachten, gezien de beperkte beschikbare ruimte in de hoofdstad.

Ik wil ook enige nuance aanbrengen in wat de heer Gatz heeft gezegd. Deze analyse gaat voornamelijk op voor de gemiddelde voetballer. Daarnaast is er echter ook het competitieve aspect, en dat mogen we niet onderschatten. Voetbal is een ploegsport, en het competitieve element speelt sterk mee. Niemand verliest graag elke week. Met andere woorden: er wordt een minimale kwaliteit gevraagd. Wie daar niet voor zorgt, ziet zijn betere spelers naar andere clubs vertrekken.

De betere jeugdspelers in Brussel hebben weinig doorgroeimogelijkheden, aangezien weinig Brusselse clubs op een hoger competitief echelon spelen, behalve de twee blikvangers in eerste klasse. De betere jeugdspelers die niet naar die top gaan, zoeken dan ook vlugger naar sterkere clubs in de onmiddellijke omgeving van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Ze vinden die clubs in de Vlaamse Rand.

Dat is eigenlijk het resultaat van een goed beleid in Vlaanderen. In Vlaanderen en in de Rand is er

immers sinds 30 jaar een aanzet om de jeugdsport te promoten. Tot 40 jaar geleden speelden vaak slechts één of twee regioclubs met volledige jeugdelftallen. In die periode waren er in Brussel verhoudingsgewijs meer jeugdvoetbalclubs dan in de rand en op de buiten. Nu is de situatie andersom. Door de jarenlange promotie van sport en jeugdsport zijn er voldoende velden in de rand om te spelen en bestaat voldoende de wil om dit in alle gemeenten in stand te houden.

Ik geef u enkele cijfers. Anderlecht heeft bijvoorbeeld één heel grote en ongeveer drie kleine clubs en twaalf velden voor 80.000 inwoners. Sint-Pieters-Leeuw, Beersel en Halle samen hebben niet veel meer dan 80.000 inwoners, maar in dat uitgestrekte gebied zijn er 15 dorpen, 15 ploegen en 40 velden. Daarenboven is het spelersaanbod in Brussel groter dan in de randgemeenten. Zo tellen de hierboven vernoemde vier gemeenten minder jongeren op een zelfde inwonersaantal dan Anderlecht.

Brussel biedt met zijn 1 miljoen inwoners dan ook een enorm potentieel aan toekomstig voetbaltalent en dit is voor een aantal clubs uit de rand een opportuniteit. Zij willen vaak in de eerste plaats betere spelers aantrekken, om betere resultaten te halen. Gezien het enorme reservoir daar in Brussel, is het niet onlogisch dat ze ook de mensen graag zien komen uit Brussel, ook anderstaligen.

Competitieve doelstellingen krijgen bij veel clubs voorrang op het Nederlandstalige karakter. Ik bedoel dit niet als een verwijt, en het is wellicht geen bewuste strategie, maar een natuurlijke evolutie, eigen aan de competitiesport. Ze heeft echter wel die verdringing tot gevolg. Mensen die in de Rand spelen, en misschien helemaal geen aspiraties hebben om aan de top te komen, verschuiven dan weer naar verder afgelegen dorpen. Het is een ingewikkeld verhaal, dat ik in de beleidsnota niet tot in de details heb geanalyseerd.

Wel is het probleem in de beleidsnota al aan de orde gesteld. Samengevat heb ik daarin de volgende redenering opgebouwd. Goede en voldoende infrastructuur zet clubs aan tot hogere competitieve aspiraties. De lokale functie en de integratiebevordering worden soms verwaarloosd ten gunste van puur competitieve doelstellingen. Nogal wat gekende sportclubs uit de rand gebruiken hun aantrekkingskracht dus niet als middel tot integra-

Vandenbroucke

tie maar verleggen zelfs de grenzen van de meertaligheid binnen het openbaar domein. Tot daar een schets van de problematiek.

Zoals de heer Gatz terecht opmerkt, is dat geen reden om bij de pakken te blijven zitten. Sport is en blijft immers een prima middel tot integratie. Sport heeft een lage drempel en mensen kunnen perfect participeren, zowel door doe- als door kijksport, ondanks taal- of cultuurbarrières die er initieel zijn. Bovendien blijkt uit dagelijkse ervaringen en uit allerlei wetenschappelijk onderzoek dat sportclubs net als andere verenigingen bijdragen aan het sociaal weefsel.

Daarom is de ondersteuning van het Vlaams verenigingsleven, en dus ook van de sportverenigingen, een van de pijlers van mijn beleid in de Rand. In mijn beleidsnota heb ik dan ook aangekondigd dat we willen – ik citeer – ‘samen met de functioneel bevoegde minister bekijken of we de clubs die zich bewust zijn van deze evolutie en dat proces wensen te keren, ondersteuning kunnen geven.’ U vindt dit terug in hoofdstuk 3 van de beleidsnota.

Uw ongeduld is echter begrijpelijk en legitiem. U vroeg hoe ver we met dit voornemen staan. Het eerste dat ik heb willen doen in mijn beleid in de Rand, is de samenwerking structureren door de oprichting van een task force, een ambtelijke werkgroep die voorgezeten zal worden door gouverneur De Witte en waarin vertegenwoordigers van alle administraties en de provincie zullen zetelen.

Dat dit het eerste is wat ik wilde doen, geldt voor alle beleidsdomeinen. De reden daarvoor is dat op een aantal belangrijke domeinen, waaronder sport, verschillende actoren betrokken zijn, bijvoorbeeld de provincie Vlaams Brabant en De Rand. U hebt De Rand genoemd in verband met de faciliteitsgemeenten, maar dat is een andere zaak, want vzw De Rand moet daar werkelijk in de plaats treden van de gemeentebesturen die hun werk niet doen. Hoe dan ook, is er daardoor in de vzw aandacht voor de sport. Ook de provincie heeft er veel aandacht voor. Ik wil dus een goede onderlinge afstemming bekomen en absoluut vermijden dat, waar we iets positiefs doen, dit begin te lijden onder territorium- of bevoegdheidsconflicten.

In eerste instantie heb ik dus een brief geschreven aan mijn collega's om hun te vragen ambtenaren

af te vaardigen voor de diverse bevoegdheidsdomeinen van de Vlaamse Regering. We brengen die mensen dan samen rond de tafel met vertegenwoordigers van de provincie Vlaams Brabant. Zo wil ik een soort intensieve ambtelijke sturing op de diverse deeldomeinen op gang brengen. De bijdrage van de provincie is hierbij van wezenlijk belang. Ik verwijs naar die andere complexe problematiek van het taalgebruik van handelaars. Natuurlijk willen we dat handelaars en de commerciële sector in het algemeen Nederlands gebruiken in de omgang met klanten. Ook daar gaat het over acties gevoerd door de provincie Vlaams Brabant en de vzw De Rand. Het is belangrijk dat die algemene afstemming er komt.

Er gebeurt al wel een en ander, maar zeker nog niet voldoende. Momenteel kunnen verenigingen en sportclubs die zelf specifieke activiteiten of acties ontplooiën om het Nederlandstalige karakter van hun organisatie te beklemtonen of te versterken, daartoe subsidies krijgen van ons. Een aantal clubs hebben daar ook al gebruik van gemaakt. Ik verwijs naar het initiatief van FC Greunsjotters uit Vossem, die geconfronteerd worden met vooral Engelstalige jeugdspelers. Tijdens hun jaarlijkse voetbalkamp staan ook enkele taallessen Nederlands op het programma, zodat iedereen kan begrijpen wat de trainer zegt of vraagt. Dat is niet onbelangrijk. Ik ken toevallig een paar jeugdspelertjes uit Duitstalige en Engelstalige gezinnen. Het is niet evident dat die Nederlands leren. Daar moet men iets voor doen. Het bestaan van deze subsidiemogelijkheid wordt bekendgemaakt via vzw De Rand, gemeenschaps- en culturele centra, bibliotheken en via sponsoring van het programma Tournee General op Ring TV. Dat is ongetwijfeld onvoldoende krachtig om ruim door te dringen. Ik ben dus van plan de task force om suggesties te vragen ter versterking van deze ondersteuning en dit soort initiatieven specifiek bij sportclubs in de Vlaamse Rand bekender te maken. Eerst moet ik van de task force echter een algemeen zicht krijgen voor ik met veel tromgeroffel een of andere gerichte maatregel aankondig. We moeten zeer goed nadenken over de vraag hoe we hier in de diepte te werk willen gaan.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de minister, dit is voortgekomen uit mijn eigen voetbalervaring. Ik ben immers nog steeds veteraan-voetballer. Mijn

Gatz

twee zonen spelen ook voetbal bij een Vlaamse club uit Brussel, die voor de helft uit anderstalige kinderen bestaat. De evolutie in het onderwijs zet zich immers ook door in de sportclubs. Deze club voert een soort taalbeleid, zodat de voertaal nog steeds zonder veel problemen het Nederlands is. Uit contacten met vele ploegen in de onmiddellijke omgeving van Brussel, bleek dat wij Vlaamser waren dan die clubs. Dit was een vreemde en niet meteen aangename vaststelling.

Ik heb dit in een bepaalde context willen situeren. Ik vind het zeer goed dat u daar nog een aantal elementen aan hebt toegevoegd, zoals het ruimtelijke, met de vaststelling dat de Rand meer voetbalvelden telt, en het demografische, met de vaststelling dat er meer jongeren in Brussel zijn. Ook is er het specifieke van de competitie. Voor wie iets kent van voetbal, is dat immers de kern van de zaak. Zo werkt de voetbal- en de sportwereld nu eenmaal: de sport is tof, maar men wil ook winnen.

Dit is in elk geval een goed vertrekpunt. Hoewel mijn vraag om uitleg op die manier zou kunnen worden geïnterpreteerd, pleit ik er niet voor dat vzw De Rand een brochure zou uitgeven. Dat zou uiteraard niet volstaan. Ik steun het voornemen van de minister om de task force een echt taalbeleid te laten ontwikkelen.

Ik besef uiteraard dat dit doordacht moet gebeuren. Een dergelijk beleid moet worden gedoseerd. Een te hard gevoerd taalbeleid zou enkel een averechts effect sorteren. Op die manier zouden we dan ook geen enkele vooruitgang boeken.

Momenteel bouwen we op het terrein een zekere knowhow op. Ik beweer uiteraard niet dat de situatie in de Vlaamse Rand gelijkaardig is aan de situatie in Brussel. Het Huis van het Nederlands kenmerkt de huidige evolutie. Tien jaar geleden of vijftien jaar geleden was de situatie helemaal anders. We beschikten toen over een inventarisatie van het bestaande aanbod aan taallessen. Momenteel bevinden de medewerkers van het Huis van het Nederlands zich met specifieke modules op het terrein. De werking in de Nieuwstraat springt hierbij het meest in het oog. Ik vind het dan ook een goede zaak dat de minister even het verband met de handelsproblematiek heeft gelegd. Bovendien worden momenteel specifieke modules voor gezondheidsinstellingen en dergelijke ontwikkeld.

Deze voorbeelden tonen aan wat ik onder een offensief taalbeleid versta. Dit is voor mij niet hetzelfde als een agressief taalbeleid. Voor mij gaat het om een legitiem taalbeleid, dat trouwens ons eigen belang dient.

De evolutie van de voorbije vijftien tot twintig jaar valt het sterkst waar te nemen in de onmiddellijke omgeving van de grenzen van het Brussels Hoofdstedelijke Gewest. Ik kan me inbeelden dat een dergelijk beleid alle problemen niet zal oplossen. Als we dit taalbeleid nu niet ontwikkelen, zal binnen vijftien jaar een Vlaams volksvertegenwoordiger een soortgelijke vraag om uitleg over een 15 kilometer verder gelegen gebied stellen.

Ik wacht met belangstelling de conclusies en de voorstellen van de task force af. Ik hoop dat de task force zich niet tot een ambtelijk overleg zal beperken. Ik wil me hier niet pejoratief over uitspreken. Ik ben zelf ook ambtenaar geweest. Het beleid moet op het terrein kunnen worden geïmplementeerd. Ik veronderstel dat we hierop tijdens een van de komende vergaderingen nog eens terugkomen.

Minister Frank Vandenbroucke: Aangezien ze een beleidsvoorbereidende taak heeft, gaat het om een ambtelijke task force. Ik heb vzw De Rand en de provinciale diensten hier niet bij betrokken omdat ze een beleidsuitvoerende opdracht hebben. De Rand heeft natuurlijk ook een signaalfunctie en ik maak graag gebruik van de werking van de vzw.

De task force is eveneens ambtelijk omdat ik me heb laten inspireren door het in de regio rond de luchthaven gehanteerde model. Deze ambtelijke groep staat onder voorzitterschap van gouverneur De Witte en krijgt politieke sturing van een klassieke interkabinettenwerkgroep onder leiding van een medewerker van de minister-president. De uitvoerende organen krijgen op deze manier de nodige sturing.

Ik wil de nadruk niet op het ambtelijke karakter van de task force leggen omdat dit nu net het nieuwe element is. De uitvoering van het beleid mag niet van de praktijk worden afgesneden. Ik wil een goede samenwerking, vertrouwen en communicatie tot stand brengen tussen de verschillende ambtelijke apparaatjes, zoals de provincie en de verschillende departementen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vandenbroucke

Ik hoop dat het voorzitterschap van de gouverneur voor de nodige slagkracht zal zorgen. Ik heb de gouverneur de voorbije periode leren waarderen als iemand die de zaken met veel gezond verstand en terreinkennis leidt.

Wat de praktische implementatie van een aantal beleidsvoornemens betreft, neem ik nog even de tijd. De formule lijkt me goed, maar ik moet eerst een goede structuur installeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.28 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

